

ПРАВДА ПРО «ПРАВДУ»

Життєва стежина Анатолія Васильовича Харитонюка (на фото) розпочалася у далекому 1942 році, коли в січневій морозі у селянській сім'ї народився син. Тоді ніхто й уявити не міг, що колись звичайний сільський хлопчина із Нив Золочівських на Демидівщині досягне вершин слави, визнання, людської вдячності й поваги, очолить господарство, про яке говорить весь Радянський Союз.

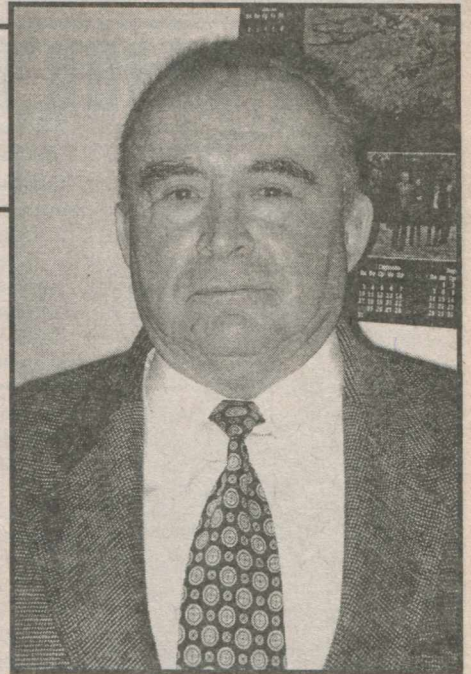
У 1958 році Анатолій Харитонюк закінчив десятирічку і 2 роки працював трактористом у місцевому колгоспі ім. Калініна. Односельці підсміювали його, мовляв, треба було 10 років гризти науку, щоб стати трактористом. Це казали ті, хто не знав про Постанову М.Хрущова про те, що кожен випускник зобов'язаний пропрацювати 2 роки, а тоді вступати до вищих навчальних закладів. Перший трудовий стаж пішов на користь і лише підігрів бажання Анатолія Васильовича присвятити життя сільському господарству. Відтак за направленням колгоспу золочівець вступив до Львівського сільськогосподарського інституту на факультет механізації, а через 5 років повернувся і став головним інженером. Півтора року пропрацював поруч із керівником Пилипом Швецем, багато у нього навчився, перейняв досвід на майбутнє.

Молодого здібного спеціаліста швидко помітили у районі і в 1966 році перевели на посаду головного інженера-механіка – начальником відділу механізації, а згодом заступником начальника районного управління сільського господарства, яке очолював тоді Яків Охота.

Часи минали, змінювалися керівники. У 1979 році перший секретар райкому Компартії України Микола Безкоровайний запропонував 37-річному фахівцеві очолити велике господарство у Підгайцях. Відмова не приймалася. Отож у лютому того ж року Анатолій Харитонюк приступив до відповідальної і нелегкої роботи. «Правда» йому дісталася у хорошому стані, однак ряд соціально-культурно- побутових питань колгоспників – мешканців ближніх сіл потребували вирішення. Адже Підгаєцька школа, будинок культури і контора розташовувалися у старих чеських хатинах, шосейна дорога пролягала лише до озліївської ферми. За підтримки і допомоги людей та районної влади Анатолій Васильович протягом 10 років зумів досягти неабияких результатів. Зокрема: вдалося газифікувати Озліїв, Ужинець, Підгайці, нижню Слободу; побудувати шосейні дороги і асфальтувати вулиці, фермські приміщення і під'їзди до них – для цього колгосп придбав портативний міні-асфальтний завод. Окрім того, в Підгайцях звели 2-поверхове приміщення дитячого садка на 90 місць, загальноосвітню школу, новий будинок культури; паралельно будувалися й тваринницькі приміщення, зер-

носклад, житло для місцевих колгоспників і молодих спеціалістів, які приїжджали сюди на роботу. Спочатку односімейні фінські будиночки, згодом – 4-квартирні 2-поверхові (всього облаштували 22 квартири), переобладнали для проживання й старі чеські хатини. Коли усе це було завершено, у 1989 році підгаєцька громада звернулася до голови колгоспу із проханням побудувати церкву, бо стару дерев'яну, зведену ще за Першої світової війни, у 60-х роках використовували як склад, а у 1981 взагалі розібрали на дошки і зняли з реєстрації. Складне завдання постало перед Анатолієм Харитонюком, адже часи тоді були непрості. Знову заручившись підтримкою селян, на свій страх і ризик, керівник «Правди» виніс цю пропозицію на правління. Вже за рік у Підгайцях відчинила двері новенька Божа обитель, першу службу у якій правив священник Володимир Садовський. Усіма необхідними матеріалами забезпечив колгосп, а будівельно-опоряджувальні роботи виконував місцевий люд. Через кілька років така ж церква з'явилася і в Озлієві – її будували разом із відгодівельним радгоспом, який на той час очолював Микола Ігнацевич.

19 років головував Анатолій Харитонюк у «Правді». 450 колгоспників було у його підпорядкуванні. Дбав про все і про всіх. Пригадує сьгоднішній пенсіонер період, коли вирощування цукрових буряків завдавало неабияких зусиль і клопотів. На жінок-колгоспниць випадало непомірне навантаження, адже плантацію обробляли вручну. Матері казали донькам: «Втікай від цієї ланки, бо повитягуєш руки і ноги». Для обробітки наймали заробітчани з інших районів і областей. У 1983 році за підтримки місцевої влади та завдяки зв'язкам із Міністерством сільського господарства у «Правду» вдалося придбати техніку, прямо з заводів-виробників, для вирощування, обробітки і збору цукристих, а згодом – і картоплі, зернових тощо. Відколи процес став механізованим, колгосп почав здавати державі усе більше й більше різноманітної продукції. У ті часи був навіть закон, за яким господарство одержувало 50%-у надбавку за здану продукцію з урахуванням рівня попередньої п'ятирічки. Отож за 3 роки п'ятирічки у 1983 році підгаєцьке господарство занесли на Всесоюзну дошку пошани на Виставці досягнень народного господарства СРСР у Москві. А загалом за досягнуті показники колгосп 5 разів був учасником Всесоюзних соціалістичних змагань і усі 5 разів нагороджувався Перехідним Червоним прапором ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР, який, до речі, так і залишився у господарстві назавжди. Окрім того, двічі «Правду» визнавали переможцем соцзмагань із зимівлі худоби, за що

нагородили Почесною грамотою із доважком – мікроавтобусом. До Перехідного Червоного прапора додавалася грошова винагорода (її ділили між колгоспниками). Одне слово, слава про нашу «Правду» лунала на весь Радянський Союз. Не залишився без нагород і її керівник – усім головам голова – Анатолій Харитонюк. У 1982 році його нагородили орденом Трудового Червоного прапора, а в 1991 – орденом Леніна. Та Анатолій Васильович не хизується ними. Бо найкращою нагородою вважає людську шану, вдячність і повагу. І донині він пам'ятає імена тих, із ким працював, хто був опорою і підтримкою в роботі. Це бригадир Микола Сергєєв, доглядальниці ВРХ Марія Губиш, Єва Хомчук, Євгенія Климюк, ланкові Неоніла Мігновська і, на жаль, уже покійна Лідія Остапчук, а також колишні студенти, які навчалися у вузах за направленням (таких, до речі, було 22) і, повернувшись, довгий час працювали у «Правді» – Любов Кудерчук (дівоча Мельничук), Юрій Якимчук та багато інших.

За роки діяльності млинівчанин багато разів обирався депутатом сільської та районної рад від Підгаєцького виборчого округу, балотувався у 90-х роках навіть у кандидати до Верховної Ради. А у 1998 році його обрали головою Млинівської районної ради. Свої повноваження голови колгоспу він передав у надійні руки чудового господарника Володимира Мельничука. Нелегко довелося Анатолію Васильовичу на новій посаді, адже головним тоді ставилося завдання утвердити місцеве самоврядування на такому рівні, як того вимагав відповідний закон.

Уже сім років Анатолій Харитонюк на заслуженому відпочинку. Разом із дружиною Марією Степанівною виховали двох доньок, тішаться чотирма внуками. Чоловік часто поринає у спогади і відверто зізнається, що постійно, крім людської підтримки, відчував підтримку якихось незвичайних, небесних сил, які допомагали втілити в життя усе задумане...

Ольга РАЙКО.